

**Κι' ὁ Φασουλῆς στὴν Χίο τρέχει παραλαλῶν
νὰ τὴν ὑπερασπίση κατὰ τῶν Ἴταλῶν.**

Πές μας ἡ μεταφρόνησις θὰ γίνη, δὲν θὰ γίνη;
ὅμως ὁ Βέ δὲν ἀπαντᾷ,
κι' ἀνάβει μέσα τῶν σεβντὰ
καὶ δυνατὸ γλαγκίνι.

**Βομβαρδισμοί,
βρονταί, σεισμοί.**

Φ.—"Ἄλλ' ὅμως, Περικλέτο μου, παραιτήσε τὰ γέλοια,
μὴν ἀδρανεῖς σὰν κουτεντές,
κι' ἀκουσε κτύπους καὶ βρονταίς
ἐκεῖ στὰ Δαρδανέλια.

Βομβαρδίζεται, τρελλέ,
τὸ μεγάλο Κοῦμ.—Καλέ,
μπᾶμ καὶ μπουμ γι' αὐτὸ κανόνια,
ποῦχουν μέσα μακαρόνια.

Ντουνηῆς ἀναστατώνεται
παντοῦ τῆς οἰκουμένης,
κι' ἐν' ἄλλοιο σκοτιόμνεται
κι' ἕνας κοινὸς Ἀρμέντης.

"Ἀχλαυτὸς ὁ κόσμος πάλι
τί τραβᾷ καὶ μετὴν Πύλην
μέσα στ' ἄλλα βράκανά του.

Νέα συμφορὰ μεγάλην,
κι' ὅπου πᾶς καὶ μὴν τορπίλην
κι' ἕνας κίνδυνος θανάτου.

Νέα φάσις ἀνατέλλει,
ποῦ δὲν εἶνε παῖζε γέλα,
κι' οἱ δικοί μας οἱ φρατέλοι
μὲ τοὺς στόλους σὺρε κι' ἔλα.

Πάλι τὸν ντουνηῆ θὰ ρέψουν
Ξαφρικά κι' ἀνατριχίλαις...
πᾶν ψαράδες νὰ ψαρέψουν
καὶ ψαρεύουνε τορπίλαις.

Π.— Κι' ἐδῶ τορπίλαις ξερᾶν τὸ κύμα,
κι' ἐγὼ νομίζω σὲ κάθε βῆμα
κάποια τορπίλη πῶς θὰ πατήσω,
κι' ἐμέσως στέχω καὶ πάω πίσω.

Γελῶσαν φύσιν
τρομάζουν μπόμπαις,
κι' ἤχουδ' στὴν κτίσιν
Ταρτάρων τρομπαις.

Τὸ πᾶν περνοῦτο...
μὰ τεῖναι τοῦτο;
Ἄκου σὲ φρούρια
πολέμων θούρια,
καὶ φασαρίαίς
καὶ μπαταρίαίς.

Φ.— Τρέμε, Περικλέτο, τρέμε... τῶρα σύρραξις ἀγρία,
τῶρ' ἀντία γιὰ πικασάτο...
βομβαρδοβολοῦνε κάστρα καὶ ρωτοῦνε μ' ἀπορία:
μὰ περκε δὲν πέφτουν κάτω;

Κι' ἂν πικνοῦ καπνοῦ νεφέλην
γῆν καὶ θάλασσαν καλύπτει,
ἐμᾶς ὅμως δὲν μᾶς μέλει,
Περικλῆ τσικιακογλύπτει.

'Ἀπρίλης εἶναι γύρω, καὶ μετ' στὴν ὁμορφίᾳ του
βομβεῖ κι' ἡ μηλολόνη κι' ἡ βόμβα τοῦ θανάτου.
'Ἀπρίλης εἶναι γύρω... μύσχοι, χαράκι, παιγιόλια
σ' ἐρώτων οὐρανούς,
κι' ἐγὼ τορπίλαις βλέπω κρυμμέναις σὲ γρασιδιὰ,
σὲ χόρτα, σὲ σκανούς.

'Ἀπρίλης εἶναι γύρω, καὶ θιέπω πρασινάδες,
κι' ἀκούω πυρροδίων καὶ γδοῦπων πατινάδες.
'Ἀπρίλης εἶναι γύρω.
κι' ἐγὼ ποῦ λές οἰκτιρῶ

καὶ τώρα τὸν ντουμῆ,
τὸν πράσινο ρουῆ.

Τὰ χόρτα πίνουν τῆς δροσῆς τῆς νύκτας, καὶ τὰ ἡδὲν
χύνει καλὰ ἄθρα γλυκῆ,
καὶ μὴ τορπίλῃ Τουρκικῇ
τὸ κῆμα χαρμῶν.

* Ἀπρίλης εἶναι γύρω μας, καὶ γελαστός πρὸς κήπους
μας σπῆρῶναι πεσιειούπους.

Δρεῖψατε πάλιν ἔρασταί, καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ζέρεαι,
βομβαρδισμός μας ἀπειλεῖ,
μ' ἔλπιδες βομβαρδοβολεῖ
τοὺς φίλους κι' ὁ Λευτέρης.

Τῆς καλῆς μας Ἰταλίας δι' οἱ σύμμαχοι καὶ φίλοι
τῆς κρατοῦν δετὰ τὰ χέρια γιὰ νὰ μὴ θυμώσῃ ἡ Πύλη.

* Ἐξάρνα τὴν συμβουλεύουσι δράσε πᾶς μὲ τὰ σωτὰ σου,
ἀλλὰ μὴλιν κάνει βῆμα τῆς φωνῆς τὸν πάλι: στάσου,
καὶ γὰρ γὰρ ἴλιγαις μπόμπαις ἀμολᾷ στὰ Δαρδανέλια,
κι' ἔλ' ἡ φάρα τὸν Ἐβράϊον ζεκαρδίζεσαι στὰ γέλια.

Τέτοιος πόλεμος ἀστεῖος ποῦ στὸ τέλος θὰ ζεσπάσῃ...
βομβαρδίζουσι καὶ τὴν Σάμο,
καὶ στρατώνες πέφτουν χάμα...
θεῖος ἴσχωρέσει τὸν Κοπάση.

Τώρα πανελευθερὰ τὰ χέρια τῆς τὰ λίνει,
τώρα τραβοῦν στὴ Ρόδο, τώρα στὴ Μιτυλήνη.
Τρέμου τὴν δύναμίν σου κι' ἐγώ, βομβαρδιστέ...
ρίχουν ὀλίγαις μπόμπαις κι' ἔκει πρὸς τὸν Τεσεμέ.

* Ἐπειτα πέρνου πῶδι καὶ πῆνε παραπέρα,
τόσαις ὀβίδες σκάζουσι ἀδικῶς στὸν ἀέρα.
* Στὸ βρόντο τὰ κανόνα τὸν Ἰταλῶν βροντοῦν,
πολλὰ καράβια ξένα στὸ δρόμῳ συνανοῦν,
καὶ ψάχνουσι καὶ τῆνα, καὶ ψάχνουσι καὶ τᾶλλον,
καὶ τραγοῦδουσι Μασκῶν, Βέρδη, Λεονκαβόλο.

* Ἄλλὰ καὶ τὸν δικό μας Ἀβέρωφ ἀνταμόνου
κι' ἀμέσουσι τὸν σιμόνου.
Καράβι, καραβάκι, ποῦ πῆς γιὰ τὸ γιὰ τὸ,
γιὰ πῆς μας τίνος εἶσαι, καὶ σὺρε στὸ καλό.

Ἐγώμαι τὸ καράβι
τῆς οὐδετέρως μάννας,
ποῦ πάντα κῶδει ράβει
λόγια τῆς καραβᾶνας.

Ἐγώμαι τὸ καράβι, ποῦ συγμνεῖ τὰ πλήθη,
καὶ μὲς στὴν Ἰταλία λαμπερὸν ἑναυπηγῆθη,
κι' εἶναι γι' αὐτὸ μοιραῖον καὶ φόντα νετὲ νεοστῖνο
νὰ ταξιδεύῃ τώρα σὲ Κέρκυρα καὶ Τήνο.

Πᾶνε καὶ βομβαρδίζουσι καὶ τὴν μικρὴ τὴν Μάκρη,
καὶ γίνετ' ἕνας πόλεμος ὅπου δὲν ἔβρισκαίς ἀκρη.
Τὶ διάβολο θὰ κάνωμε μ' αὐτοὺς τοὺς Ἰταλιάνους...
ἐκουράσαν πάσταϊ τῶν Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως...
ὁ στόλος τῶν ἐφάνηκε κι' ἔκει στὸς Γαργαλιάνους,
καὶ τίποτα παρᾶνε κι' αὐτοὺς νὰ βομβαρδίσῃ.

* Ὁ κόσμος ζεμωράθηκε καὶ τάχει σὰν χαμένα...
τί μεθόδος, καλέ μου,

πρωτοφανοὺς πολέμου,
νὰ πολεμῆς τὸν ἄλλον καὶ νὰ κτυπῆς ἐμέναν.

Π. — Ἴθι θὰ κάνωμ' ἐπὶ τέλους
καὶ μὲ τούτους τοὺς πρατέλους;
Πολεμοῦνε τὴν Τουρκία
καὶ κτυποῦνε τὴν Γραικία.

Μπουμπουνιτᾶ, ἐρὲ Φασουλῆ, παντοῦ τῆς οἰκουμένης...
ὡ τῆς Ἑδρώπης τῆς φρικτῆς καὶ τῆς μπουμπουνιτῆς,
Ἑδρώπης παραδόσιπαις καὶ Τουρκοφαρμασσῶνας,
ποῦ ζερωνίζε: σιπάτο
τὸ Τουρκοκαλιφάτο,
καὶ γκρέμιζε γιὰ χάρι του Σταυροῦς καὶ Παρθενῶνας.

* Ὅρεσ' στὴν Φραγκιά τῶν ὀπιων καὶ τοῦ μόσχου τοῦ χρυσοῦ...
σὰν γελᾶται τὴν βυζαντινὴν τὴν καιμένην τὴν φεσοῦ,
καὶ μὲ Σύνταγμα τὴν θέλει καὶ τὴν ληνοῖν στὰ ποδάκια
καὶ στραγγίξει ἴλιγο ἴλιγο τὰ γεμάτα τῆς μαστᾶρας,
ὡς ποῦ ψόφρα καμμά μὲρα τὴν πετάξουν στὰ σκυλιὰ
καὶ τὴν στείλουν ἀρον ἀρον εἰς τὴν Κόκκινη Μηλιὰ.

* Ἐσυγάθηκα πολὺ
τοῦτη τὴν Ἑδρώπη τώρα,
ὅπου κῶδει, Φασουλῆ,
καὶ τῶν Ἰταλῶν τὴν φόρα,
καὶ μὲ τῆς ἀναποδῆς τῆς ἐρεθίζῃ τὴν χολῆ κας
καὶ μὲ τὰ συμπερόντᾶ τῆς ζῆλῆσι τὸν Νικολῆ μας.

Τὸ ξύλινο στοιχερὸ τραβάει γιὰ τὴ Χρῶ.

Φ. — Περικλέτο μου, σ' ἀφίνο...

Π. — Καὶ γὰρ ποῦ θὰ βάλῃς πλώρη
Φ. — Λὲν πῶς τώρα καὶ τὴν Χρῶ θὰ μπλοκάρουν οἱ τενορεῖ,
κι' ἐγώ πάω νὰ τοὺς κόψω, Περικλέτο μου, τὸν ἄθρα,
καὶ νὰ φέρω λεμονάκια καὶ περίφημῃ κασιτίγια.

Π. — Βρὲ δὲν κάθου' ἐδῶ πέρας;
Φ. — Βάρδα μ' ἔμπρος μὴ μ' ἐμποδίζῃς,
καὶ σὺ κάθου' στὴν Ἀθήνα τοὺς Ρωμηροὺς νὰ βομβαρδίζῃς.

Μάρς... μὴ δάξετ' ἐσὲς, λέω, καὶ τοὺς Χιώταις σὲ μελαδές,
καὶ καθόλου μὴ θαρρῆτε
πῶς τὴν πρώτῃ Χρῶ θὰ ἔρῃτε...
ματὰ βροντοῦν οἱ Βρονταδοσοῖ καὶ ζυλιζοῦν οἱ Σουλᾶδες.

Ναίτῃς ἀντζαῖς μου σηκῶν, ἔθην τὰ καλάμια μου...
κουζουλοῖ, τραβάτεν πίσω,
εἰδειμὴ θὰ σὰς κτυπήσω,
νὰ χωρῶ τὴν ἄμια μου.

Τοῦ διαβῆντροῦ τὰ κουλούκια, γιὰ νὰ θέλουν καὶ καλὰ
νὰ μὰς βάλουν σὲ μελαδῆ;
Ὀγόνους καὶ τρὶς ἄλλοι!
πῶς θὰ τοὺς κιαλάρωμε...
ἴνα λές, μιστὲ Μπουρλή,
νὰ τοὺς τὴν μολάρωμε;

Π. — Ποῦ θὰ πῆς, διαβῆντροῦ γυᾶς;
Φ. — Μὴ μὲ πιάνης... τραβᾶ πίσω...
δὲν μπορῶ κι' ἐγώ τὴ Χρῶ νὰ μὴν τὴν ὑπερασπίσω.
Π. — Λοιπὸν σὺρε στὸ καλό
κι' ἔλα μου γιὰ τὸ γιὰ τὸ,
κι' ἔταν νικητῆς γυᾶρῃς φέρε ἴλιγο λεμονάκια
καὶ γιὰ τὸν Μαρκαντωνάκη.